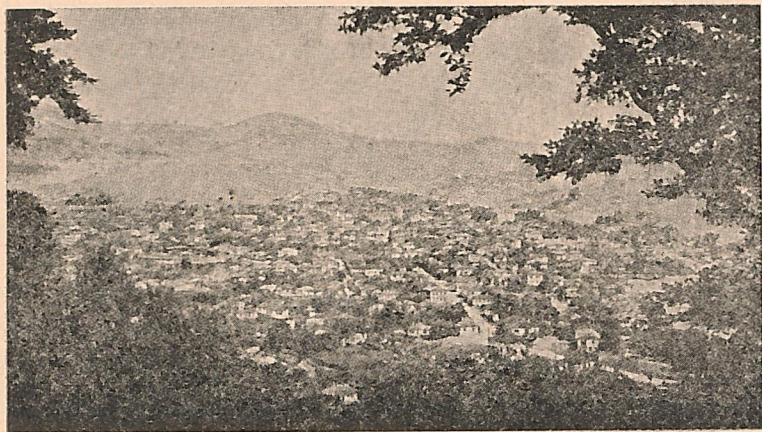

споменътъ за българската свобода, споменътъ за славното българско минало, за старото българско царство.

Въ миналото Котелъ е ималъ богато население. Макаръ градътъ да е сврѣнъ въ планината, безъ добра и плодородна земя, котленци си създали добъръ поминъкъ. Много отъ тѣхъ отивали овчари въ

равна Добруджа. Тамъ тѣ пасли хиляди глави дребенъ добитъкъ. Сиренето и маслото продавали по градоветъ, а вълната отъ овцетѣ докарвали въ Котелъ и я предавали на своитѣ жени. Цѣла зима котленки предѣли вълна, тъкали шаеци, които търговци разносяли по цѣла Турция. Въ града имало и много шивачи. Голѣма частъ отъ шаецитѣ ставали на дрехи и така се изнасяли за проданъ. Котелъ се е прочулъ и съ своитѣ хубави и шарени килими.

За всички е имало работа. Овчари, шивачи, тъкачи, търговци — всички работѣли, всички печелѣли, всички внасяли въ града пари. Работливитѣ котленци живѣли добре, охолно.

Чрезъ своето скитане по търговия изъ Турция и задъ граница тѣ се запознали съ живота на другитѣ народи.

Така въ Котелъ израстнало едно будно и свободолюбиво население, което далечъ надпреварило българитѣ отъ другитѣ краища на България.

Д. Чолаковъ